

„אסיה לאסיה!“

בדצמבר 1941 ירד על אסיה המזרחית מבול-האימים של הפלישה היפאנית. כעבור שלוש שנים וחצי שכנו המים כמעט באותה פתאומיות. הם השאירו אחריהם הרס שאין לתאר, רעב, עוני, בורות. אולם הם השאירו עוד משהו: „אסיה לאסיה!“ — הסיסמא אשר בעזרתה כבשו היפאנים את „מרחב העושר“ שלהם.

אסיה לא חזרה להיות שקטה. היא לא רצתה לחזור לאתמול. הודים, סינים, אינדונזים, יפאנים, קוריאנים, מלאיים — למעלה ממחצית האנושות — החליטו: אסיה תהיה שיכת לבני-אסיה.

הופש אך לא לרעב

למה זקוקה אסיה?

קודם כל — לעצמאות.

תחת הנהגתם של גאנדי וניהרו ביצעו ההודים מהפכת-שיחרור עצומה, בלי מעשי אלמות, והשיגו את „סבאראג“ — העצמאות המוחלטת. אחרי מלחמה אכזרית ורווית-דם השיגו זאת גם האינדונזים, בהנהגת סוקארנו. בורמה צעדה בעקבותיהם. עם סילוק היפאנים נשארה כל סין עצמאית. אולם העצמאות אינה פתרון לאסיה. כמעט 20 מיליון אסיתים מהים מדי שנה מרעב. מעוט זעיר של בעלי-אחויות מחזיק בידינו את מרבית הקרקעות בכל ארצות היבשת. מעמד דקיק של משכילים ועשירים מכריע את גורלם של מאות מיליונים.

המהפכה הגדולה של אסיה היא כפולת-תוכן: מהפכת-שיחרור לאומית ומהפכה חברתית פנימית. לא יכול היה להיות ערך לאחד בלעדי השני. ונשארה רק השאלה: כיצד להגשים? מי יגשים? מי ינהיג?

הסיכוי האבוד של הודו

לשעה קלה היה נדמה שהאות יבוא מהודו.

זה עתה ניצחה במלחמה שזכתה להערצת העולם. מתוכה קמה שורה שלמה של מנהיגים גדולים, אישים בעלי שעור-קומה העברית-ערבית. מבחינת מצבה התרבותי והגיאוגרפי נפל עליה היעוד לתוהך בין תרבות המזרח והטכניקה של המערב. ובהודו נולד גם הרעיון הגדול של איחוד אסיה ובה התכנס הקונגרס האסיאתי הראשון (בהשתתפות נציגי האוכלוסיה העברית כארץ).

הודו ראתה את ההזדמנות. והיא החמיצה אותה.

מדוע? הבשת התפצלה בין הודו ופאקיסטן, הלוחמות ביניהן מלחמה „ווילית וחסרת-מטרה“ (הדומה בהרבה בחינות למלחמה העברית-ערבית). וחשוב מזה: אחרי שצעדה את הצעד הראשון נמנעה הודו מלצעוד את הצעד השני. מאחורי גבו של ניהרו הגדול התבצרה כת-עשירים נצלנית. המהפכה החברתית נבלמה.

מאקיארתור או סטאלין?

עם חיסול מועדותו של ניהרו, נשארו רק שני מועמדים להנהגת המהפכה האסיאתית: סטאלין במוסקבה ומאקיארתור בטוקיו. לאמריקאים היו סיכויים מצוינים. באסיה אין מעמד פועלים. האיכרים רוצים קרקע — לא קולחונים. אף לפי תורתו של מארכס עצמו זקוקה אסיה למהפכה „בורגנית“. ומעל לכל היא זקוקה לולארים: למכונות, לטכניקה, לחשמל.

אמריקה יכלה להנהיג. לו — לו הבינה כי אמנם נמצאת אסיה במצב של מהפכה, ולו הבינה את תוכן המהפכה.

אולם אמריקה לא הבינה. היא לא הבינה שאסיה זקוקה למהפכה חברתית, ושם לא תעזור לה אמריקה לבצע מהפכה זו, תחפש לה עוורים אחרים. אמריקה ביצרה בכל מקום את שלטון הפיאודלים. ובמקום שם נשארו שרידי האימפריאליזם האירופי, ביצרה אמריקה גם אותם.

מאויסטה — המושיע האדום

רק על רקע זה אפשר להבין את המאורע האדיר ביותר של 5 השנים האחרונות: את הנצחון הקומוניסטי בסין.

מליוני האיכרים הדלים לא היו קומוניסטים. אך באפלת היוש הביא להם הקומוניזם את האור: חלוקת הקרקע, סילוק הפיאודלים, גירוש הצבאות הזרים.

המהפכה של אסיה לא היתה מהפכה קומוניסטית. אך מחוסר כל הנהגה אחרת מסרה את גורלה לידי ההנהגה היחידה שיכלה לבצע: ההנהגה הקומוניסטית. צילו של מאויסטה נפל על אסיה כולה. המוני אירופה המערבית התרחקו מן הקומוניזם, כי ראו בו את שיעבוד הפרט. המוני אסיה התקרבו לקומוניזם מפני שבעיני אדם גועש חשובות חלוקת-אדמה וצלחת של אורז מהרות הפרט.

מנהיגים מול בובות

התהליך כולו מסתמל בדמויות המנהיגים.

הצד „האדום“: מנהיגים לאומיים שזכו להערצת יידיהם ואויביהם כאחד. מאויסטה בסין, איש-הברזל הרוסי-מינג בהודו-סין, הלוחם הצעיר קיס-אל-סונג בקוריאה. אין אלה אנשי-מפלגה בלבד. אלה הם מנהיגים לאומיים.

הצד „המערבי“: סינגמן ריי בקוריאה, שנוא על נתיניו כעל אויביו; צ'אנג-קיי-צ'ק, אדם גדול שהשניא את עצמו בגלל המשטר הרקוב שכפה; „הבובה“ באוריי בהודו-סין, שחקן גולף ופוקר שבילה את ימיו בריביירה הצרפתית; קוירינו הפיליפיני, אף הוא שנוא בשל משטרו הרקוב.

שני האישים הגדולים האחרים — ניהרו בהודו וסוקארנו באינדונזיה — מנסים לשמור על נייטרליות האחרים — ניהרו בהודו וסוקארנו באינדונזיה — מצד אחד: שורה של תנועות המוניות לוחמות, בהנהגת הקומוניסטים.

מצד שני: האתמול המנוון של אסיה, המנסה בשארית כוחותיו לקיים את עצמו בעזרת דולארים וכידונים בריטיים, צרפתיים ואמריקאיים.

בכל מקרה: מפלה

כשעברו עם שחר, ביום 25 ביוני, כחות קוריאה הקומוניסטית את קוריאה ה-38 נאלצו האמריקאים לאכול את הפרי המר של שגיאתם ההיסטורית. כי יקרה אשר יקרה בקוריאה: אמריקה תפסיד. גם במקרה הטוב ביותר, אם תחזיק מעמד בראש-גשר, תצטרך להשקיע בו כחות גדולים — בעוד שאיבם הגדול בקרמלין לא יצטרך להקרבי אף חייל רוסי אחד.

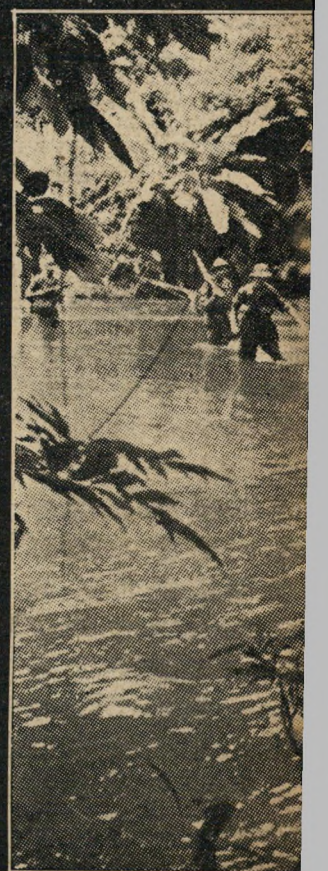
החשבון הרוסי, שגרם לפרוץ המלחמה בקוריאה הוא כמעט קלסי.

הקומוניסטים קרובים למקורות אספקתם — האמריקאים חייבים להביא כל דבר מאמריקה. הקומוניסטים מכניסים למערכה את בני המקום — האמריקאים נאלצים להקרבי את מיטב כוחותיהם (הנערים בלאו הכי). ובעוד האמריקאים נכנסים לקרב בקוריאה, יכולים הקומוניסטים לפתח כאוות נפשם מערכה דומה בהודו-סין, תאי, בורמה או טיבט, בדרכם אל המרכז הגדול: הודו.

אפילו יבינו האמריקאים עתה שרשרת השגיאות שהביאתם הלום, הרי יהיה זה מאוחר. עתה נאלצים הם, מרצון או שלא מרצון, לתמוך בכחות האנטי-קומוניסטיים שישנם, ויהיה ריחם מבאישי כאשר יהיה. הם נאלצים לתמוך באימפריאליזם הצרפתי המכווץ בהודו-סין, באימפריאליזם הבריטי המכווץ לא פחות במאלאיה, בשלטונו של צ'אנג-קיי-צ'ק בפורמוזה, מבצרו האחרון.

כך השיג סטאלין את חלומו של כל מצביא מאז בריאת העולם: מערך כחות המבטיח לו נצחון עוד לפני פרוץ הקרב האמתי. אפילו במקרה של מלחמה עולמית יוכל עתה לכוון את כל צבאו נגד אירופה המערבית. הצבא של סין העצומה יגן על עורפו.

אורי אבנרי

טיבט. גג העולם שוכן על גבולות סין ומא-תסה-טונג כבר הבטיח לשחררו משלטון הנזירים שתגובתם היחידה היא להתפלל ולתקוע כחצוצרות הקודש לכבוד הדלאי לאמא שלא צולם מימיו. ליאם בריגס (בפינה).